

qui cadi, non refuget? Nam & multi postquam in ipsum ascenderunt cali verticem, & omnem exhibuerunt tolerantiam, & in defensis morati sunt, nec in sonnis quidem viderum mulierem, quod paulum torpescit, supplicantis sunt, & ad ipsum malitia barathrum denenerunt. Vigilemus charissimi, per angustam ambulernus viam; confidentes simul & timentes: timentes quidem propter virum posita precipitata; confidentes propter nos precedentem IESVM. Ambulemus vigilantes & exercegetis vel si paulum quis dormitauerit, illico prostratus est. Non enim sumus Danide foliorum, qui cum parumper negligenter, in ipsum precipitatus est peccati barathrum; sed cum surrescit. Quod si iustus ille paululum torpefactus talia cepit vulnera, quid paitemur nos si negligenter fuerimus? Ne consideres itaque quod occidit, aut torpes, sed quanta posse haec fecit; considera, quot lacrymai exhibuit, quantum penitentia, noctes iungens diebus, fontes emittens lacrymarum, lectum lacrimis abluens, saccum induens. Si vero ille tanta egnis conversione, quando nos saluari poterimus, qui post tot peccata nullo dolore afficitur?

Ergo in hoc mundo periculosoissimo, quod idem Chrysostomus affirmat, viuimus quasi in pelago, ubi nunquam est minor tempestas. Etsi tempestas interdum non fuerit, tamen semper imos est tempestatis. Sic & in hoc mundo viuentibus, nunquam est minor tempestas: eti tentatio interdum facta non fuerit, tamen timor tentationis semper est.

Quia Hieronymus neruosa dictione confirmans: Statuum est, inquit, hac vita mortalis. Hic contendimus, ut alibi coronemur. Nemo inter serpentes & scorpiones securus ingreditur. Inebrians est, inquit, Dominus, gladius meus in calo; & tu pacem arbitraris interrasque tribulos germinat. Et spina, quam serpens comedit? Magnus inimicorum circumdans armis; hostium plena sunt omnia. Caro fragilis, & cinis futura post modicum, pugna sola cum placibus. Nonne autem melius est brevi tempore dimicare ferre vallum, arma sumere, lassificare sub loricis, & postea gaudere et fore, quam impatiens enim hora ferire perpetuo? Paulus, vas electionis, separatus in Euangelio Christi, vocatus de caelo, post famem & tot ieunium, post nuditatem & carcere, tunc virgis casus, tunc naufragus, tunc lapidatus, periculis & labotibus continuus, astuta morte occupatus, & tamen à tentationibus nequaque liber exclamat: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Et tu putas te lectorum, non tentandum? Tu caue tibi à scipo, carni non nimium parce. Paulus iam flagellatum & virgis cocisum corpus suum ipse infusus castigat, atque in seruitutem redigit, & tu deliciis vacas, affectibus idoligenz. Tertius vobique proxima est. Quid & beatus Leo adstruens: Quis enim, inquit, in huius vita constitutus incerto, aut innominis à tentatione, aut liber inuenientur a culpa? Quis est, qui nihil virtutis sibi adiici, aut qui nihil virtutis optet auferri? cum & aduersa noceant, & secunda corrumpan, nec minoris sit periculi carecere desideratis, quam abundare conceatis? Insidia sum in diuinatiorum ampliudine, insidia in paupertatis angustiis. Ille eleuant ad superbiam, he incitant ad querelam. Tenet sanitas, tenet infirmitas: dum & illa materia est negligenti, & hac causa tristitia. Laqueus est in securitate, laqueus est in timore, nec interest virum animus, qui terreno tenetur affectus, gaudis occupatus, an curiosum per morbus sit, vel sub vanadelectatione languore, vel sub anxia sollicitudine laborare. Omne genus hominum tentationes vellicant.

Ipsius etiam Sernatorēm à diabolo tentatum considerans Gregorius: sed ecce, inquit, cur dicitur Deus homo vel in excelsis montes, vel in sanctam cinitatem à diabolo assumptus, mens refugia credere, humane hoc audiens expanefecit. Qui tamen non esse incredibilia ista cognoscimus, si in illo & alia facta persamus. Quid mirum, si se permisit ab illo in montem duci, qui se periret etiam a membris illius crucifigi? Non ergo indignum Redemptori nostro, quod temere voluit, qui venerat occidi.

Tom. IV.

Omnia vobique laqueorum plena, tentatio non squam non vicinissima. Sed solatium grande Climacus praebens: Nullum, inquit, certius argumentum est, quod dæmones à nobis victi sint, quam si nos acerime oppugnent. Tu vero animo fissime obfuscare, & quod idem Climacus monet, Congregata custodi.

Climacus
grādu 27.
de Quietē.
mīhi p. 284

C A P V T IX

Tertati hominis duodecim in spirituali pugna futilitate

Dies diei eructat verbum. Vixit hodie cras pugnat cautius. Ducas artem infrausta prælia quasi tristes, sed fidi edocent magistri, atque ubi sit erratum, plagijs admonet: sic agricolam sterilitas agrorum, Architectum lapsus ædium, iterati casus equitem, nautam graues acutus procellæ: errando dicitur, M. Marcellus prælio vixit die proximo in aciem rediit, victorem suum maiorem quam ab illo pridie vixit erat, prælio vitit. Iulius Cæsar ad Durachium inferior, ad Pharsaliam mox ingenti prælio vicit, sicut Ita Romani millies strati surrexere altius, vt non hostes tantum suos, modò tam formidabiles, sed totum ex ordine terrarum orbem virtus illis ac felicitates subiiceret. Multos docet experientia, quos non docuit schola, & præceptoribus sursum caput hausti oculis, quod auribus non valebat. Nulla rerum humanarum certior Magistra, nulla discendiis erroribus aptior, quam tentatio & experientia. Nunquam clarius, quam inter tentationum vulnera prominet animi magnitudo. Ut igitur quinus seipsum melius noscet, quantumque sit virium vel iustus intelligat, duodecim futilitas in spirituali pugna passum committi solitas hic exponemus.

1. Stultitia in spirituali pugna committi solita.

2. Ante pugnam armare se nullus.

Ecccl. 2.1.

1. **A**nte pugnam armare se nolle. Sunt qui tunc pri munia arma corripunt, cum vulneris dolorem sentiunt. Hic Siracides monet: Præpara animam tuam ad tentationem. Hostium medius semper excubet armatus.

2. Arma sumere nimis ponderosa. Orare perpetud numquam laborare velle; immoderatis se ieuniis exhauste subirdi se iterum cibis farcire, oneri sunt non ponderosa.

3. Arma in ipso confidit, proicere. Arma sane proicit & certatim fugit, qui in ipsa tentatione Patientiam & Humilitatem exxit. Sapientia vox apud Boethium est: Talia tibi consideram arma, que nisi prior abiecisse, iniicia te firmitate tuerentur. Homo vere patiens & humilis plane inuolabilis, insuperabilis, inexpugnabilis.

4. Ea parte, qua quis impugnat, minus se munire. Ad aquitatiara pronus eleemosynatu liberalitate se muniat. In luxuriam propensus Abstinentia & fuga se arinet. Ad superbiam concitus, sui contemptu se tuteur. Vbi te sensis debiliorem, eò vires collige. Vlceri & parti læsa, non sanæ, malagina est admouendum.

5. Nolle hosti resistere loco opportuno. Ut hostis excludatur virbe, arcuenda est à portis. Ad exteriorum fenestrarum portas hosti agmine te oppone: oculos & aures clade, manus contrahe, gulam substringe, odoratu morderare. Vbi virbi, si hostis occupat portas.

6. Hosti ingulare nolle, dum parvulus & inuaidus est. Beatus qui tenebit & allider parvulos suos ad petitam. Serpens antiquus est lubricus, ni matrè illum arcetas ab animo in eum totus illabetur. Caput serpentis obtuse dum parvus est, ne in grandem colubrum exrefeat. Principis obsta, tentationem, antequam inualefcat, enerua.

7. Oppugnare amicos, inimicos applaudere. Propria voluntas, proprium & contumax iudicium plus nocent homini, quam alij omnes illius inimici, hos tamen propria

N n p r i a t u

Rom. 7.24.

2. Arma sumere nimis ponderosa.

Ecccl. 2.1.

3. Arma in ipso confidit, proicere.

Ecccl. 2.1.

4. Ea parte, qua quis impugnat, minus se munire.

Ecccl. 2.1.

5. Nolle hosti resistere loco opportuno.

Ecccl. 2.1.

6. Hosti ingulare nolle, dum parvulus & inuaidus est.

Ecccl. 2.1.

7. Oppugnare amicos, inimicos applaudere.

Ecccl. 2.1.

Gregorius 16.

in Euseb.

Leo 11.

de quadr.

mibi p. 128.

Nihil vita im-

munis est à

tentatione.

Gregorius 16.

in Euseb.

Non fuit in-

dignus Chri-

tisti.

Tertius.